

DE WAARHEID OVER DE BEZETTING VAN PALESTINA DOOR DE JODEN

Shaykh Su'ūd b. 'Abd al-'Azīz al-Khalaf

© Copyright 1445 AH / 2023 Al-Hikmah Publicaties

Titel:	De waarheid over de bezetting van Palestina door de joden
Auteur:	Shaykh dr. Su‘ūd b. ‘Abd al-‘Azīz al-Khalaf
Bron:	Su‘ūd al-Khalaf, <i>Dirāsāt fī al-adyān: Al-Yahūdiyya wa-l-Naṣrāniyya</i> (Riyad: Maktabat Aḍwā’ al-Salaf, 1418 AH), 51-54.
Vertaler:	drs. ‘Īsā al-Hūlandī (Abū Junayd)
Uitgever:	Al-Hikmah Publicaties

www.al-hikmah.nl

info@al-hikmah.nl

De waarheid over de bezetting van Palestina door de joden

Door: Shaykh Su‘ūd b. ‘Abd al-‘Azīz al-Khalaf¹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In de naam van Allah, al-Rahmān, al-Rahīm

In de Westerse wereld begon het idee om de joden samen te brengen in een bepaalde staat vanaf de veldtocht (in Egypte) van de toenmalige Franse generaal en later keizer Napoleon Bonaparte² in het jaar 1799, aangezien hij de joden uit Azië en Afrika opriep om zich aan te sluiten bij zijn veldtocht om het oude Jeruzalem te herstellen (door de stad aan

¹ Shaykh dr. Su‘ūd b. ‘Abd al-‘Azīz al-Khalaf is hoogleraar aan de Islamitische Universiteit in Medina aan de Faculteit van Uitnodiging en Fundamenten van de Religie.

² Napoleon Bonaparte was de keizer van Frankrijk van 1804 tot 1814. Hij viel als Frans generaal Egypte binnen in het jaar 1799. In 1815 werd hij verslagen door een coalitie van Europese mogendheden in de Slag bij Waterloo. Hij werd afgezet en verbannen naar een klein eiland in de Atlantische Oceaan genaamd Sint-Helena. Hij overleed aldaar in het jaar 1821. Zie: *Al-Munjid* (blz. 703).

hen te schenken). Een groot aantal van hen liet zich inlijven in zijn leger. De nederlaag en ondergang van Napoleon (in Egypte) heeft echter belet dat het oude Jeruzalem aan hen geschonken werd.

Vervolgens begon wederom het idee te verschijnen aan de oppervlakte. Verschillende Westerse en joodse leiders begonnen hier aandacht aan te schenken. Ze begonnen vele verenigingen op te richten die hiertoe opriepen. Het daadwerkelijke plan begon vanaf de publicatie van het boek van Theodor Herzl³, de zionistische leider getiteld *Der Judenstaat* (De Jodenstaat) in het jaar 1896, waarna hij het Eerste Zionistische Congres hield in de stad Bazel in Zwitserland in het jaar 1897. In de openingsrede van deze conferentie staat: “Wij zijn hier bijeen om de eerste steen te leggen van het huis dat het Joodse volk onderdak zal bieden.” Vervolgens stelde Herzl een programma voor dat opriep tot het aanmoedigen tot het vertrek van een brede beweging naar Palestina, en opriep om internationale erkenning te verkrijgen voor de rechtsgeldigheid van het vestigen.

³ Theodor Herzl was een Hongaarse jood die de zionistische beweging heeft opgericht. Hij overleed in het jaar 1904. Zie: *Al-Munjid* (blz. 727).

Eén van de beslissingen van dit congres was de oprichting van de ‘Zionistische Wereldorganisatie’ om de doelen van dit congres te realiseren. Deze organisatie nam ook de oprichting op zich van verschillende publieke en geheime verenigingen om dit doel te dienen.⁴ Zij bestudeerden de situatie van de koloniale overheersers en kwamen tot de conclusie dat Groot-Brittannië de meest geschikte staat was voor deze zaak, aangezien haar wens om een ziekte te plaatsen in het midden van de Islamitische natie, (een staat) loyaal aan het Westen,⁵ overeenstemde met de wens van de joden om een nationale staat voor hen. De meeste Arabische landen stonden op dat moment onder de heerschappij van Groot-Brittannië. Zij beraamden met de joden een complot en zij kregen daarmee in het jaar 1917 een belofte van (premier Arthur James) Balfour, de premier van Groot-Brittannië en vervolgens de minister van buitenlandse zaken van Groot-Brittannië.⁶ Hij kondigde daarin aan dat Groot-Brittannië de joden het recht schenken om een nationaal thuisland voor hen te stichten in Palestina

⁴ Zie: *Al-Tārīkh al-yahūdī al-‘āmm* (blz. 196); *Al-Mas’ala al-yahūdiyya* (blz. 198).

⁵ [...].

⁶ De zogenaamde Balfour-verklaring (1917).

en dat zij ijverig zullen nastreven om dat te verwezenlijken. De joden begonnen met het emigreren naar Palestina in de tijd dat Palestina onder het Britse mandaat viel. De joden waren in staat om door middel van het emigreren een staat binnen een staat te construeren. De Britse regering beschermde hen tegen de verontwaardiging van de moslims en behandelde hen met alle verdraagzaamheid terwijl zij tegelijkertijd de moslims behandelden met alle geweld en marteling.

Toen Groot-Brittannië te zwak werd om de wensen van de joden de verwezenlijken droegen zij de zaak over aan de Verenigde Naties die geleid werden door de Verenigde Staten, die de beurt overnamen van de Britten in deze regio. Dus zonden de Verenigde Naties haar comités naar Palestina. Vervolgens besloten deze comités om Palestina op te delen vanwege het joodse plan en de Amerikaanse druk. Er werd een resolutie uitgevaardigd om Palestina te verdelen onder de moslims en de joden op 29 november 1947.⁷

⁷ Resolutie 181 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 29 november 1947, beter bekend als Resolutie 181 of het VN-verdelingsplan.

De Britse regering besloot daarna om zich terug te trekken uit Palestina. Zij lieten het land achter voor haar inwoners. Dat deden zij nadat zij er zeker van waren dat de joden in staat waren om de teugels van de macht te verkrijgen. Tijdens hun vertrek in mei van het jaar 1948 riepen de joden hun staat uit. Amerika (d.w.z. de Verenigde Staten) erkende deze staat na elf minuten! Rusland ging Amerika nog vóór met erkenning. Vervolgens was deze joodse staat in staat om op haar beide benen te staan en om een aantal oorlogen te voeren tegen de moslims. De moslims leden in deze oorlogen nederlagen vanwege hun afstand van hun religie en hun verdeeldheid in volkeren en groepen en het verraad van sommigen van hen.⁸

Deze staat is nog steeds aanwezig in het hart van de Islamitische natie als een ziekte die veel verderf zal zaaien en verwerpelikheden zal ontketenen zolang diens zaadjes niet worden uitgerukt, want de joden zijn al lange tijd een ziekte. Waar zij zich ook vestigen verspreiden zij verderf, vijandigheid en agressie tussen de inwoners van de landen waarin zij zich vestigen. De Westerse staten waren van mening dat het stichten van deze entiteit in het lichaam van

⁸ Zie: *Al-Tārikh al-yahūdī al-‘āmm* (vanaf blz. 258). [...]

de Islamitische natie twee grote winsten zou opleveren:

1. Dat zij bevrijd zouden zijn van de verderfelikheden van de joden, hun overheersing, hun verderf en hun controle over de landen en hun rijkdommen.
2. Dat in het hart van de Islamitische natie een bevriende staat van hen geplaatst zou worden terwijl deze tegelijkertijd een kwaal is die de kracht van de Islamitische natie uitput en de zaadjes van onenigheid en geschil plant tussen de verschillende individuen, zodat zij geen tegenstand tegen hen zullen bieden.

Deze situatie is nog steeds aanwezig, en de dagen zijn gevuld en elke dag blijkt het doel duidelijk en wordt de ware joodse persoonlijkheid meer en duidelijker zichtbaar. Zolang de moslims hun bittere realiteit niet overstijgen en niet kijken naar hun toekomst met een pienter oog met het Leidende Licht van Allah met Zijn zekere Wetgeving met betrekking tot Zijn Hulp, dan zal de situatie niet veranderen, sterker nog, de crises en beproevingen zullen toenemen voor de Islamitische wereld, totdat Allah toestemming geeft met Zijn Bevel en de natie

terugkeert naar haar Heer en haar Religie en zij het recht heeft op de Hulp van Allah en de terugkeer van haar heiligdommen.

Wij zijn overigens van mening dat deze samenkomst van hen een inleiding is voor de verwezenlijking van de uitspraak van de Boodschapper van Allah ﷺ over hen dat de moslims de joden zullen doden.⁹ Wellicht zal Palestina hun graf betekenen.

﴿وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ﴾

En Allah zal Zijn Zaak doorvoeren. [Sūra Yūsuf (12): 21]

⁹ Imam Muslim heeft overgeleverd in zijn Ṣaḥīḥ (4/2239) op gezag van Abū Hurayra رضي الله عنه dat de Profeet ﷺ heeft gezegd: *Het Uur zal niet aanbreken voordat de moslims de joden zullen bevechten. De Moslims zullen hen doden, totdat de jood zich zal schuilen achter een steen of een boom, waarop de steen of de boom zag zeggen: 'O moslim! O dienaar van Allah! Dit is een jood achter mij, dus kom en dood hem!' Behalve de Gharqad, want deze behoort tot de bomen van de joden. De Gharqad is een soort van distelplant bekend in het land van Bayt al-Maqdis (Jeruzalem).*

Een volk voor wie Allah Zijn Woede heeft vastgelegd, hen vervloekt heeft en aan hen verdorvenheid en armoedigheid heeft opgelegd, zal nooit welslagen. Integendeel, wellicht is het een aankondiging van hun vernietiging en van de eliminatie van hun kiem. Zo zijn wij ook van mening dat zij dit slechts bereikt hebben nadat de moslims op een buitengewone achterstand zijn gekomen, buitengewoon zwak zijn geworden en afstand hebben genomen van de religie waarmee zij het beste van deze wereld en van het hiernamaals zouden bereiken.